

DENEMEDİM DESEM YALAN OLUR

Tayfun AK

Hem de defalarca denedim. Bıkmadan usanmadan her ayrıntıya dikkat ederek her şeyi yeniden ve yeniden denedim ama olmayınca olmuyormuş demek ki... ve bu yazma işini bir daha açmamak üzere tamamen kapattım. Tamam, oturup yazmıyor olabilirim ama yazmayı yaşamıyorum diyemem. Bırakın böyle söylemeyi, bu anlamlara gelecek herhangi bir cümleyi bile kurmam, kuramam.

Yattığım zaman, işe gidip gelirken, bir yerlere yürürken, televizyon izlerken hatta ve hatta okumalarımnda... Ne yapıyor olursam olayım birden bire yaptığım işten kopup bir hikâye kurgulamaya başlıyorum. Kurgulamakla kalmıyor, yazdığım hikâyemi baştan sona okuyup fazlalıkları, yanlışları ve kelime hatalarını düzeltip yapmakta olduğum işe döndüğüm zaman, az önce yapmış olduğuma inanmıyorum.

Derken kurguladığım hikâyemi yazmaya oturunca ellerim klavyede, gözüm ekranda öylesine saatlerce durduktan sonra masamdan kalkıp sessizliğim sinirlerimi bozan sesiyle bir başıma öylece oturuyorum. Ne kadar zaman sonra olduğunu bilmediğim koltuğumdan kalkıp yatağıma vardığım zaman bambaşka bir hikâye kurgularken buluyorum kendimi.

Kurgulamanın daha başlarında kalkıp aklımdakini yazmam gerektiğini de çok iyi bilmeme rağmen, hikâyemin akışından kopmamak adına durumumu bozmuyordum. Hikâyem bittiği gibi bir fincan çay ile bilgisayarımın karşısına kurulum oluyorum ama bildik bir ben oturuyor oluyor bilgisayar karşısında. Hikâyemle bilgisayarımı ve kelimeleri buluşturmamı başaramıyorum.

Kesin bir karar alıyorum. Aklımdan da olsa yazmaktan vazgeçmeliyim diye. Yoksa bu yazma işi beni yok edecek. Sabaha daha saatler var ama kararlılıkla baş başa kalmamaya kararlıyım. Çay demliyorum. Kahve yapıyo-

rum. Yetmeyince bir duş alıp bir neskafe ile televizyonun karşısına kurulum. Şansısma bak! Kanalda “Bir Yazarın Hayatı” filmi var. Diğer kanalda “Edebiyat Dergileri Günlüğü”. Bir diğerinde ise “Okumalarım”. Kapatıyorum televizyonu. Bir klasik müzik açıyor ve rastgele bir kitap alıyorum kitaplığımdan. Bir bardak çayla koltuğuma tekrar kurulduğum zaman gözlerime inanamıyorum. Dostoyevski’nin *Bir Yazarın Günlüğü* kitabı! Kış olmasına rağmen balkona dar atıyorum kendimi. Ben ile baş başa kalmamaya çalışırken sabah ezanları başlıyor.

Giyinip çıkıyorum ve bir çorbacıda soluğu alıyorum. Başlayan yeni günü ve işi önemsemeyip sarımsağı bol bir işkembe içiyorum. Ardından birkaç demli çay. Yaptığım hiçbir şeyin ben olmamı sağlamadığını görünce pes edip işe geliyorum. Bekçiye kapıyı açtırıp odama çıkıyorum. Aldığım günlük gazetelere bakarken içim geçmiş. Arkadaşların sesiyle kendime geliyorum. Ne olduğunu anlama çabasıdayım ama gözlerim açılmış olsa da içim uyuyor. Daha fazla dayanamayınca dokuza doğru izin alıp eve geldim. Şimdi de uykum yok! Sanki günlerce uyumuş gibiyim.

Uyuyamıyor, okuyamıyor, televizyon bile seyredemiyor iken bildik eski ben olmayı nasıl başaracağım? Yazmamalıyım, yazmaktan kurtulmalıyım diye uğraşırken ne olduğu belli olmayan bir ben yaratmış oldum. Hem de hiç ummadığım bir anda!

Bir parka gidip bir banka oturdum ve ne yapmam gerektiğini düşünmeye başladım. Gözüme giren güneşe dönüp bakmayı başarabildiğim zaman anladığım kadarıyla öğlen geçeli epey olmuş. Acıkmışım, sıkışmışım ve hiçbir iş yapmadan oturan benim adım atacak hâli yok. Bir lokantada karnımı doyurduktan sonra, zorda olsa kendimi eve dar atım. Soyunmadan yatma- ma rağmen ısınamıyorum. Bırak ısınmayı titrememe engel olsam yetecek. Kalkıp soyundum ve duşa girdim. Aklım sıra ısınacağım! Banyoyu doldurmaya başlayan buharı, tenimin kızarışını görüyorum ama ısınamıyorum...

Bir böyle zamanlarda yalnızlığıma dayanamıyorum. Bir bardak ıhlamur, ılık bir süt ya da bol ekşili bir çorba... Aç değilim ama içimi ısıtacak herhangi bir şeye öyle ihtiyacım var ki şu an. Ten rengi çorap ve göğsünün bir iki düğmesinden fazlası açık beyaz elbiseli bir kadın olmasa da bir kadının ikram ettiği sıcak bir çorba... Oysa yatağına girdiğim ya da yatağına giren kadınlar... Alkol kokulu sohbetin ardından evimin kapısında beni bekleyen ya da kapısında benim beklediğim kadınlar.

Öylesine bakımlı olan ancak yaşadığımız gecenin sabahında; darmadağın saçlar, tuhaf bir yüz ile evimde dolaşmakta olan bir garip kadınlar...

Hem de ben gibi birinin yanında! Öyleyse neden dâhil edeyim hayatıma böyle kadınları? Ne hakları var yaşantımı kirletmeye? Zaten yaşamaktan zevk almaz olduğum günlerime onlarla başlayıp bana eziyet etmenin ne anlamı var?

Ama olmuyor!

Hiç değilse saati söyleyiverecek bir kadına öyle ihtiyacım var ki şu an ve şunu da çok iyi biliyorum ki bildik ben olarak uyanmayı başardığım ilk günün sabahı yanımda olan o kadını gene istemeyeceğim. İstememekle kalsam iyi; sıkılacak, bunalacak, daralacak ve bir şeyler üzerime gelmeye başladığı an, söyleyecek olduğum kelimelere özen göstermeden gitmesini isteyeceğim de...

Üşümeye başladım gene. Oysa dolabın içi battaniye dolu ve ev kombili. Bir battaniye verecek ya da kombinin ısınısını yükseltecek biri olsa... Hatta o biri sevgisini değilse bile sıcaklığını sunup beni sarsa ve bir olsak. Terlemiş, rahatlamış ve ısınmış olan ben, sarılıp ona uyusa...

Ne kadar zor olursa olsun kalkıp kombinin ısınısını yükseltip birkaç battaniye aldım. Saate baktım. Gece yarısı bile olmamış. Dört beş bardak su içip yattım.

Tamam, terlemiş ve rahatlamış olarak birbirimizi ısıtarak uyuyabiliriz; peki, ya sabah? ya o sabahın akşamında elinde bir şeyler ile eve varma telaşı! Yemek, çay ardından birlikte ol ve duş al. Sabah işe git ve akşam bildik sıradan bir akşama daha koşar adımlarla yetiş!

Peki, ben, ne zaman ben olacağım? Hangi ara dilediğimi yapacağım? Ne zaman kokusunu bilmediğim bir teni yaşayacağım?

İçim geçmiş. Gözlerimi açtığım zaman gün ağarmakta. Üşümüyorum ve yorgun değilim. İşin güzel tarafı akşamın başında hissettiklerim de yok bende. Bir duş alıp çay suyunu koydum ve ekmek kızarttım. Televizyonun karşısında, müzik setinin sesiyle kahvaltımı yaptım. Tıraşımı oldum, giyindim ve çıktım. İşe gitmek için erken olan bu saatte, sevdiğim yolları sakın ve sessiz adımlıyorum. Kaldırımları adımlarken başka şeyler düşünme telaşesindeyim. İş düşünüyorum mesela. Borçlarımı, almam gerekenleri ve uzun zamandır evde bekleyen yıkanacak ve ütülenecekleri... Derken nasıl olduğunu bile anlayamadan bir hikâye yazmaya başlıyorum. Saatin kaç olduğuna aldırmaksızın bu durumdan kurtulmak için birkaç dosta telefon açıyorum. Sabahın bu seher vaktinde dostlar uyumaktalar. En son düşünecekleri şey benle ne olduğunu bile anlamadıkları bir konu hakkında konuşmak olduğu-

nu çok iyi bildikleri için telefonumu açmıyorlar. İlk zamanlar hayırdır cümlesiyle telefonu açanlar bile telefonlarımı açmaz oldular. En sevdiğim bile telefonlarımı susarak cevaplıyor son zamanlarda.

Ve yenildim. Bir parkın değil, işlek bir caddenin ilişiverdiğim bir kaldırımının kenarında yazmaya başladım. Artık isteyen istediği gibi telefonlarımı açmayabilir, selam vermeyebilir, yolunu değiştirebilir hatta canı ne isterse onu yapabilir. Hikâyemi bitirdim ve düzeltmelerimi yaptım.

İşe geldiğim zaman, selamla sabahla uğraşmadan hikâyemi kâğıda dökmeye başladım. Başladım başlamasına ama olmuyor! Gene başaramıyorum...

İş çıkışı hayal kırıklıklarım ile ilk yudum alkolümü yudumlarken televizyona ve müzisyenlere en yakın masaya oturuyorum. Aklımca, bu gürültü içerisinde benle baş başa kalmayacağım. Bunca gürültünün ve alkolün arasında ne zaman ve nasıl olduğunu bilemediğim bir şekilde yazmaya başlamışım. Baktım olmuyor meyhaneden de çıktım ve bildik bir kapıyı çaldım.

İçeri girmemle onu kucağıma almam bir oldu. “*Dur. Deli çocuk yapma. İndir beni.*” Sözleri arasında -vücudum neyden ve nasıl zevk alırsa al- aklımla, hayal kurmanın ve kurduğu hayalleri yazmanın büyüü içinde kıvraniyor. Girdiğim hızla giyinip sokağa attım kendimi. “*Kal!*” diyen onu dinlemeye hiç niyetim yok.

Masama kuruldum. Ne olursa olsun bu sefer aklımdaki hikâyemi yazacağım. Parmaklarım uyuşup kolum ağrıyor iken kalkıp elimi yüzümü yıkadım. Aylar sonra ilk defa aldığım kararları bir tarafa bırakıp yazdığım hikâyemi okuyacağım için öyle heyecanlıyım ki!

Okumaya başladım ama yazdıklarımın ipe sapa gelir yanı yok. Bırak hikâye olmayı okunası bile değiller. Gene de sabırla okuyorum. Dünden beri yaşadıklarımı satırlara dökmüşüm. Yaşadığım her anı bir bir, an ve ab yazmışım da; bir yazdığım, düzelttiğim ve sonrasında da beğendiğim hikâye ortada yok. Acıktım ama canım kımıldamak istemiyor. Bir kadın olsaydı ve bir şeyler hazırlasaydı şimdi. Ardından çay içip şöyle dolu dolu bir birlik-telik yaşasaydık... Yemek hazırlayıp çay yapacak ve evi toplayıp gönlümü yapacak. Canım sıkıldığında benle sohbet edecek. Hastalandığımda bana bakacak ama keyfim yerindeyken ve yanımda bir başkası varken ortalarda görünmeyecek biri... Böyle biri olmayacağına, yazma eylemini bırakmadığına ve yazdıklarım da bir işe yaramadığına göre neyle ve neden mücadele edip yaşamaya devam edeyim ki...